

NUNC DIMITTIS - NYNÍ PROPOUŠTÍŠ

Kázání ze soboty 4.12.2021 – br. Michal Balcar

Je nějaká věc, na kterou čekáte celý život? Já bych váhal s kladnou odpovědí. Musím říct, že všechny moje sny se mi průběžně plní. Toužil jsem dostudovat. Povedlo se. Vzít si krásnou, chytrou a milující ženu. Povedlo se. Toužil jsem mít šikovné děti. Povedlo se. A nebo se mi přání nesplnila a tak jsem na ně rezignoval. Ale že bych na něco čekal celý život?

Lukáš je jediný evangelista, který ve vyprávění o Ježíšově narození podává čtenáři tři chvalozpěvy – kantika. Tradičně se nazývají podle prvních slov v latině: Benedictus, Magnificat a Nunc dimittis. A my se dnes budeme věnovat tomu třetímu.

V Jeruzalémě žil muž jménem Simeon; byl to člověk spravedlivý a zbožný, očekával potěšení Izraele a Duch svatý byl s ním. Jemu bylo Duchem svatým předpověděno, že neužije smrti, dokud nespatří Hospodinova Mesiáše. A tehdy veden Duchem přišel do chrámu. Když pak rodiče přinášeli Ježíše, aby splnili, co o dítěti předpisoval Zákon, vzal ho Simeon do náručí a takto chválil Boha: „Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly tvé spasení, které jsi připravil přede všemi národy – světlo, jež bude zjevením pohanům, slávu pro tvůj lid Izrael.“ Ježíšův otec a matka byli plní údivu nad slovy, která o něm slyšeli.

To je ale hodně zvláštní příběh, ne? Kdo je ten Simeon? Co znamená, že mu bylo Duchem svatým předpovězeno? Proč? Kvůli komu se tohle dělo? Bylo to kvůli Simeonovi? Potřeboval on vidět Mesiáše? Nebo kvůli Marii a Josefovi? Potřebovali oni slyšet Simeonova slova?

První slova jeho chvalozpěvu naznačují, že prožívá úlevu – je propuštěn. Jeho celoživotní očekávání se naplnilo. Žil jen pro tenhle okamžik? O co v životě usiloval? Čeho dosáhl? Čeho si vážil? Mohlo se stát, že už své očekávání vzdával?

Velmi zajímavé je ptát se také, jaká byla Simeonova představa. Duch svatý mu předpověděl, že uvidí Mesiáše a on uviděl miminko, které si mohl na chvíli pochovat. Není to strašně málo? Vždyť z toho celého Ježíšova příběhu neslyšel vůbec nic. Ničemu nemohl porozumět. Dostal jen miminko “na lokty” (jak říkají Kraličtí).

Přesto Simeon zpívá svůj chvalozpěv. Přesto mu to stačí. Protože nepotřeboval porozumět (ne všemu). Potřeboval vědět, že Hospodin splní svá zaslíbení.

Očekávání je i nás velký úkol. Nás adventistů. Čekáme na příchod Mesiáše jako Simeon. A máme své představy. A možná to někdy skoro vzdáváme. Simeonův příběh nám připomíná, že Hospodin splní svá zaslíbení, i když třeba neporozumíme.

Je tohle klíčová chvíle Simeonova života? Pro nás ano, protože o jeho zbytku nevíme ale lautr nic. Když si rekapitulujeme naše životy, naše úspěchy a neúspěchy, to v čem jsme dobří a nejsme, tak se sám sebe ptám: Co z toho má smysl z pohledu věčnosti? Pokud tady jsme, máme očekávat. Pokud tady jsme máme být připraveni říct, to, co máme. I když třeba nevidíme celý velký obraz.

Simeon odchází smířený. Ta jeho chvíle je vlastně protipól vánočního příběhu (nový život) a zároveň jeho neodmyslitelná součást (starý život). Simeonův život je dobře ukončený právě kvůli tomu dítěti.

